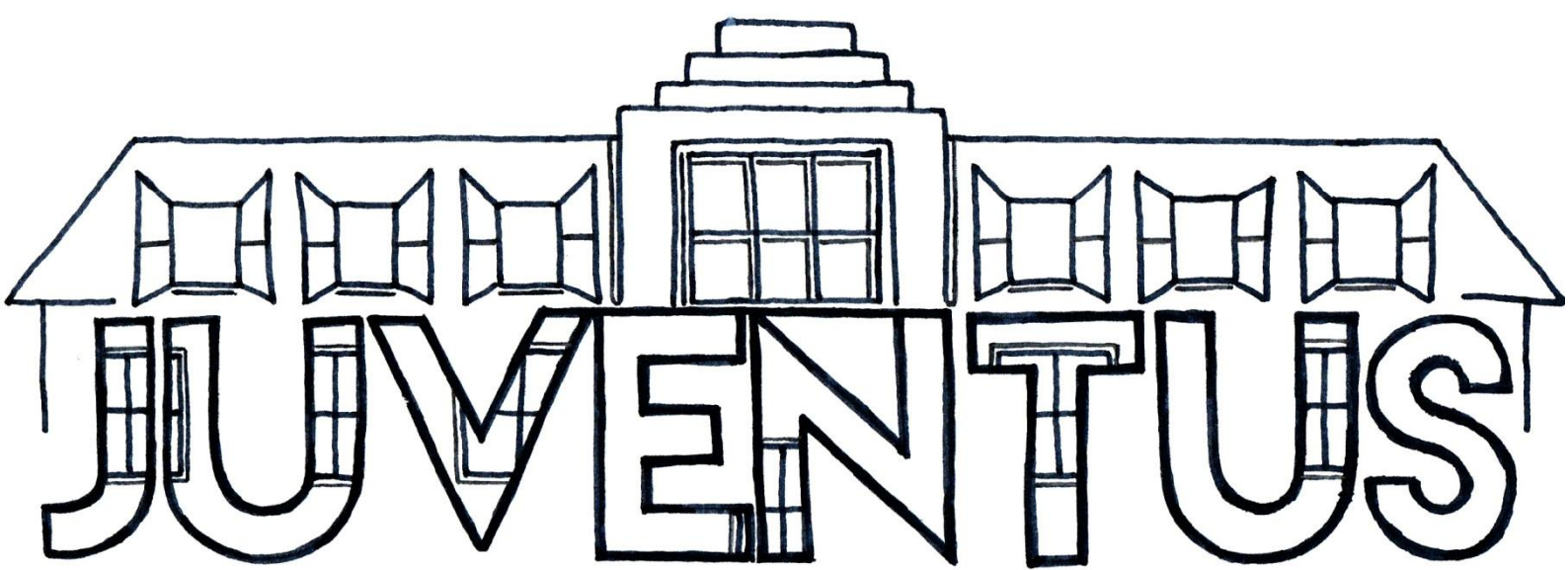

a Bartók Béla Elméleti Líceum diáklapja, 2016/2017-es tanév, 8. szám, ingyenes

Facsemete

„Alkosd és ápolj lelkedet, mint egy kertet, vigyázz az élet évszakaira, mikor a gyomlálás, a gazszedés, a trágyázás ideje van, s a másikra, mikor minden kivirul lelkedben, s illatos és buja lesz, s megint a másikra, mikor minden elhervad, s ez így van rendjén, s megint a másikra, mikor letakar és betemet fehér lepleivel mindent a halál. Virágozz és pusztulj, mint a kert: mert minden benned van. Tudjad ezt: te vagy a kert és a kertész egyszerre.” (Márai Sándor: Ég és Föld)

Hol volt, hol nem volt, volt egyszer egy Facsemete. Mindig arra várt, hogy elültessék, de nem bárhova, hanem egy olyan helyre, ahol jól érezheti magát, ahol virágozhat. Mintha nem is olyan régen ültették volna el..., egy kissé bizonytalan talajba, egy csodaszép mezőre, amit *Juventus*nak neveztek. Kevés facsemete vette körül,

de a gyökereik összekötötték őket, mert ott valahol mélyen volt valami közös bennük. Az idő úgy telt el, mint egy röpké szempillantás. A Facsemetét néha öntözték, néha nem; olykor a szél is erősen fújt, de ő csak egyre jobban nőtt, gyökerei pedig szilárd alapot jelentettek, bármi is történt. Az évszakok is jöttek-mentek; ő is a többi fával együtt virágozott, és egyre büszkébbek voltak virágaikra, amelyeket saját erejüknek és kitartásuknak köszönhettek. Közben eljött a tél is, amikor a Facsemete már úgy érezte, hogy a szél gyökerestől tépi ki. Attól félt, hogy a tavasz, és a virágzás időszaka sosem jön már el, vagy attól, hogy a következő tél már túl nagy súlyt helyez a vállára. De a tavasz mindig eljött, és sokan csak a virágokat látták. Sosem látták az őszt és a tél jeleit.

Folytatás a 2. oldalon

Időközben újabb csemetékkel gyarapodott a mező. A Facsetete is örömmel fogadta őket, mert tudta, hogy általuk a mező sokszínűbb lesz. Azt is tudta azonban, hogy születésük az ő pusztulását jelenti, viszont ezt nem fogta fel igazán addig, amíg el nem jött az utolsó virágzás időszaka, és meglátta az utolsó virágjának szirmai lehullani. Szomorúan tekintett körül a többi facsetetére, és valójában nem amiatt volt lehangolt, mert távoznia kellett, hanem azért, mert el kellett szakadnia tőlük. Bizott abban, hogy a rét nem lesz szegényebb az ő távozása után, mert eljön majd egy újabb virágzás, aminek ő már nem lesz része, de ami ugyanolyan különleges lesz, mint az összes többi.

„Az a sok-sok egyéniség mutatkozott meg, aki talán még nem próbálta ki magát a szerkesztői-, vagy bármely más szerepben, de sikert aratott. Éjszakázások, új emberek, kreatív ötletek, segítő kezek, dátumok, határidők, késések, biztatások, s íme, itt a legelső Juvi, amely kezem alól kikerül, és büszkén mondom azt, hogy egy remek csapat vagyunk, és jó munkát végeztünk mindannyian! Most én (is) látom a gyűlésen azt a sok kíváncsi arcot, nekem kell buzdítanom őket arra, hogy bontakoztassák ki kreativitásukat, és nekem kell összetartani ezt a kiválóan tehetségesnek ígérkező csapatot [...]” – így szólt az első vezércikkem, amit sok ideig tervezgettem és mérlegeltem, hogy biztosan megállja-e a helyét a Juvi első oldalán. Olyan nagyon vártam, és olyan hamar elmúlt!

Kilencedik osztály elején elindultam egy ismeretlen úton, amiről csak annyit tudtam, hogy részben megfelel egyes elképzeléseimnek, amelyek az írás és a rajz iránti szeretettel szoros összefüggésben állnak, másrészt pedig valami újra vágytam. Hét kis kilencedikes diáktárs indult el velem akkor ezen az úton, és annak ellenére, hogy néha-néha bátortalanok voltunk, valaki megfogta a kezünket. A főszerkesztő volt az. Mindig szerettem megfigyelni, ahogy az apró részletek összeállnak, és ennyi ember munkájának köszönhetően egy diáklap újjászületik, ezért nem sokkal később eldöntöttem, hogy igenis, én főszerkesztő leszek. Ekkor elengedték a kezem, és ha kicsit félve is, örömmel tekintettem új feladatomra. Megtartottam az első gyűlésem! Hurrá! Még el is jöttek rá a kilencedikesek! És ekkor én is megfogtam az ő kezüket, egy évvel később pedig a következő juvis-generáció kezét. De most el kell engednem. El kell engednem azt a csapatot, mely a

szívemhez nőtt ilyen rövid idő alatt, és vele együtt el kell engednem valamit, ami a szabadidőm nagyrészt foglalta le három éven keresztül. És itt nemcsak a szövegszerkesztésre gondolok, hanem arra is, hogy megismertem a saját csapatom, arra, hogy letisztáztam, mit is szeretnénk közölni ezen a diáklapon keresztül, arra, hogy: „Ne felejtétek, holnap határidő!”, arra, hogy az utolsó pillanatban szaladtam el megvenni a csokit a gyűlésre, arra, hogy heteken keresztül szerveztem egy csapatépítő összerázót, hogy mindenki el tudjon jönni, arra, hogy a nyomtatás meglegyen időben, arra, hogy két félévi közé beszorítsak egy tördelést is.

Nemsokára itt a nyár, és vele együtt a pihenés, a fesztiválok, táborok és sok-sok más, aminek a végére már nagyon vártam, hogy megint juvizhassak, megszervezzem a Jégtörőt, megtartsuk az összerázót, és kinyomtatva lássam az írásaimat és a rajzaimat. De már nem lesz többé. Valóban, a mi kis csapatunk nagyon sokszínű volt, és bízom benne, hogy a juvis „facseteték” továbbra is virágozni fognak majd.

Úgy érzem, köszönettel tartozom Neked azért, mert figyelemmel követted az elmúlt tanévben kiadott lapszámainkat, mert nélkületek, az olvasók nélkül semmit sem érne a munkánk. Ha pedig át kellene adjak valamit, amit ezektől a „facsetetektől” tanultam a juvis éveim alatt, az az, hogy soha ne feledd: az idő szubjektív, és valójában nem is létezik, ezért élj a pillanatban, a „má”-ban. Pihentető nyarat és kellemes olvasást kívánok Neked!

Dia :)

DÖK-oldal

A megépítésre szoruló vészkijárat

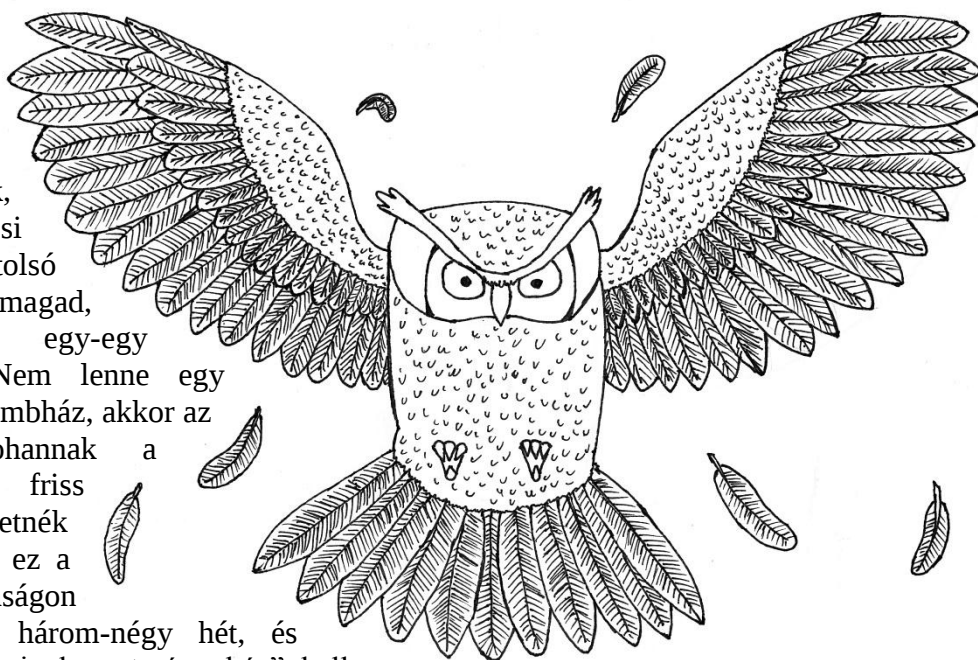
Mindenkit szeretettel várunk a Garden Party-ra, ahol bőrig ázhat, fagyit ehet, táncolhat, de akár kiélheti az idegeit is! ☺

Ennek a cikknek a megírásához, tudjátok meg, hogy nagyon sok erő kellett, mert nem nagyon volt hozzá kedvem. Lehet, hogy ezt így furcsa elolvasni, de nekem most nem „áll ide az eszem”. Tudni akarjátok, hol áll az eszem? Szerintem nem lesz nehéz rájönnötök, hiszen Nektek is ott jár. Tudjátok mire gondolok, vagy le is kell írjam? Na jól van, akkor leírom ide, tisztán és világosan, hogy ne essék félreértés: a nyárra gondolok! A rengeteg utazásra, fesztiválra, táborra, kirándulásra, nyilván pihenésre, alvásra mindenképp, no meg a megszámálhatatlanul sok helyzetre és élményre.

Látjátok, már ismét nem az íráson jár az eszem, hát, nem is tudom, hogy mit kezdjek magammal... Mit csináljon az ember, ha az agya le van terhelve, a gondolatai szerteágaznak, mindenki letámadja minden kicsi aprósággal, mint a javítások, utolsó felelések, stb.? Ha te is így érzed magad, gyere építsünk mindketten egy-egy vészkijáratot az elménknek. Nem lenne egy optimális megoldás? Ha ég egy tömbház, akkor az emberek kimenekülnek, kirohannak a vészkijáraton, és láss csodát, friss levegőt szívnak. Én se szeretnék semmi mást, csak hogy lejárjon ez a hátralevő egy-két hét, közgazdaságon tanuló diákoknak pedig ez a három-négy hét, és leheveredjünk a fűbe pihenni, de mivel most „ég a ház”, kell az a vészkijárat. Nem arra gondoltam, félre ne értsetek, hogy megfutamodjunk, csak arra, hogy az utolsó nagy hajrá előtt lépünk ki a vészkijáraton, és szívjunk egy kis friss levegőt, majd lépünk vissza és zavarjuk le azt a nagy hajrá!

A fent említett vészkijárhoz kívánok Neked, kedves olvasó, egy sikeres építkezést és nyilván megvalósítást, majd egy fikarcnyi friss levegőt és utána pedig, megharcolva az akadályokkal, egy felejthetetlen nyarat!

Briqi :D

Vettünk új padlószőnyeget. Az árban benne volt a kiszállítás, és a lerakás is. Beállított két fazon, behozták és ripsz-ropsz lerakták a szőnyeget. Elégedetten nézték munkájuk eredményét, mikor az egyik oldalba bökte a másikat. Én is észrevettem, hogy egy hupli van a szőnyeg közepén. A másik fogta a kalapácsot, és néhány ütéssel nagyjából elegyengette a kitüremkedést. Éppen szólni akartam, hogy ez azért nem tökéletes, mikor benyitott az anyósom, hogy nem láttuk-e a hörcsögét.

Egy ember csikorgó fékekkel megálló taxiból ugrik ki a badacsonyi kikötőben. A hajó kb. tíz méterre a parttól. Kofferét nagy ívben a hajóra dobja, szó nélkül a vízbe veti magát, majd pár karcsapás után csuromvizesen felkapaszkodik a fedélzetre.

– Sikert! – lihegi elégedetten.
– Az biztos – szól az egyik matróz –, de nem tudott volna várni, amíg kikötünk?

Tanárok a vallatóban – Jakabházi Maria tanárnővel

A fost odată ca-n povești,
A fost ca niciodată,
În cancelaria din Bartók,
O încântătoare doamnă.

Și era una între profi,
Și mândră-n toate cele,
Când vede că elevii ei
Iau numai peste zece.

Din umbra falnicelor coridori
Ea pasul și-l îndreaptă,
În clasă, unde-n colț
Catedra o așteaptă.

Privea în zare cum în bănci
Răsare și străluce,
O minte scilpitoare
Care vrea să-i răspunde.

Îi vede azi, îi vede mâini,
Astfel dorința-i gata;
Ei iar, privind de săptămâni,
Le cade dragă doamna.

Cum ei pe coate-și răzimbau
Visând, ale lor tâmpile,
De dorul lor și ora
Mai repede se duce.

Și cât de viu s-aprinde ea
În orișicare oră,
Când cărțile de română
Întârzie s-apară.

Și ea mereu vedea de sus
Năzbâtia-n a lor față;
Abia o mână-n bancă a pus
Și ea l-a prins îndată...

Trăind în cercul nostru strâmt
Norocul o petrece,
Și eu în lumea ei mă simt
Cuprins de farmece.

Juventus: *Care credeți că este principala calitate a unui profesor? De ce?*

Jakabházi Maria: Meseria de profesor nu e doar despre ce fel de exerciții/activități faci și cum le faci. Această meserie presupune mai multe calități. Mai întâi, mi se pare că meseria asta este, în special, despre cum gestionezi clasa. Cu o clasă minunată, majoritatea profesorilor sunt buni și foarte buni.

Consider că un profesor cu adevărat bun e acela care urmează la oră programa după care vor fi evaluați elevii lui la examene sau concursuri de care depinde viitorul lor școlar sau profesional. Numesc aceasta responsabilitate.

Un profesor bun e acela care face programa accesibilă și plăcută, chiar și atunci când nu e de acord cu ea. Mă refer acum la pasiune și creativitate. Fiindcă munca de pedagog este un act de creație. Pentru un profesor de literatură de exemplu, Camil Petrescu este calea grea. Cel mai frecvent, nu ai simpatia și disponibilitatea elevilor de a înțelege cartea pe care, adesea, nici măcar n-au citit-o. Atunci se cuvine să concepi acasă activități, scenarii, strategii care să facă lucrurile plăcute sau măcar inteligibile. Numesc asta măiestrie. Un profesor bun nu trebuie să-și intimideze elevii cu aere de superioritate, dar nici să-i încurajeze la atitudini de „gașcă”. Numesc asta echilibru.

Un profesor bun e acela care reușește să discute și altceva pe lângă programă. Să creeze momente în care ar trebui să le amintească copiilor că educația nu înseamnă doar să treci examene și să obții o diplomă, ci înseamnă și să fii în stare să te înțelegi pe tine, să asculți păsările, să privești cerul, să observi frumusețea lumii și să ai grijă să fii mereu în contact cu aceasta. Numesc asta iubire.

J.: *De ce ați ales să fiți profesoară? Ce este special pentru dumneavoastră în această meserie?*

J. M.: Am ales să fiu profesoară datorită pasiunii mele pentru literatură și a unei trăsături de caracter: bucuria de a împărtăși. Pe mine mă face fericită posibilitatea de a împărtăși celorlalți ceea ce știu și ceea ce înțeleg din lumea aceasta. Și sunt bucuroasă când, în replică, elevii îmi dăruiesc viziunea lor proaspătă și atât de diversă. Acestea sunt momente fascinante pentru mine: să ghicesc în „ghinda” care sunt ei în acel moment, desenul viitorului copac. Nu cred în educația bazată pe frică și pedepse. Cred în dozajul corect dintre rigoare și bunătate.

J.: Povestiți-ne puțin despre anii de liceu! Care este cea mai interesantă amintire?

J. M.: Cea mai frumoasă amintire vine din clasele a zecea și-a unsprezecea. De fapt e un șir de amintiri care, acum, după trecerea anilor, s-au contopit într-una singură, îmbogățitoare și prețioasă. Aveam un profesor de engleză pe care-l porecliserăm, nu mai știu de ce, Sucă. Acest om a înființat în afara orelor de curs un cerc de literatură universală care funcționa după două reguli simple. Prima era leită ca la „Junimea”: „Intră cine vrea, rămâne cine poate.” ☺ A doua, necruțătoare: se citește o operă literară pe săptămână. Nu aveai ce să cauți acolo fără să fi citit cartea. Și ne recomanda tot autori „grei” pentru mințile noastre inocente literar: Homer, Sofocle, Dostoievski, Th. Mann, Shakespeare, Cervantes, Camus, Sartre, Flaubert, Proust și lista e lungă. Adesea, nu se împrumutau acasă cărțile și stăteam la sala de lectură ceasuri întregi, după-amieze de-a rândul. Prânzul însemna atunci corn proaspăt cu parizer și gălbejitul suc românesc Cico, dar niciunul nu se prezenta cu opera necitită. La acele întâlniri înflorea miracolul. Dascălul nostru obișnuia să pună una-două întrebări-cheie, după care devenea spectator și ne lăsa deschisă calea discuțiilor. El mai intervenea doar la concluzii. Ce emoționantă era pentru vremea aceea senzația de libertate totală a exprimării!

Îmi amintesc că, analizând romanul „Moby Dick” al lui Melville, întrebarea pe care o lansase a fost: „Ce credeți, oare de ce incipitul romanului este considerat unul dintre cele mai interesante din literatura tuturor timpurilor...?” și ni l-a citit tacticos din volumul pe care-l avea deschis pe genunchi: „Spuneți-mi Ishmael...” Eram șocați... despre asta trebuie să discutăm?

Acelea au fost cele mai împlinitoare și mai înputernicitoare ceasuri de studiu din vremea liceului. Când am ajuns la facultate, aveam caiete întregi cu citate, multe capodopere înțelese și, mai ales, interiorizate. Pot spune că facultatea m-a specializat, dar nu mi-a oferit mare lucru în materie de literatură.

J.: Cu ce vă ocupați timpul atunci când nu corectați teze și lucrări?

J. M.: Depinde în ce stare mă aflu. Uneori fac sport, alteori mă plimb, contemplu natura, citesc, studiez, mai și scriu când și când, urmăresc conferințe, fac colaje, mă întâlnesc cu prietenii, cu fiii mei sau, pur și

simplic, savurez curgerea vieții... nu mă plictisesc niciodată.

J.: Cum ați ajuns să predăți la școala noastră?

J. M.: Printr-un joc al destinului...

J.: Ce înseamnă elevii pentru dvs.?

J. M.: Pentru mine elevii sunt o sursă de inspirație continuă și provocatoare, de satisfacții, uneori de amărăciune, dar și de energie și de atenție vigilentă, într-un sens pe care am să-l explic imediat.

Încă din primii ani de profesorat am simțit că relația dintre dascăl și elev este, în multe

privințe, ca o relație de cuplu: ca și în relațiile personale, problema compatibilității funcționează. Am mai observat că dacă nu muncim împreună – elev și profesor – fiecare cu partea lui, ca să menținem relația vie și autentică, ea nu are șanse de dezvoltare, ci doar de supraviețuire și riscă să se degradeze în rutină și automatism.

J.: Ce ați dori să transmiteți elevilor de liceu?

J. M.: Aș dori să le reamintesc că întreaga viață – din clipa în care ne-am născut și până în clipa morții – este un proces de învățare și, mai ales, că viața este un cadou. Observ cu neliniștită melancolie că generația de astăzi trăiește cu convingerea foarte clară că totul i se cuvine. Din păcate, adesea această idee este inoculată prin educație de acasă, din familie.

Eu le-aș repeta mereu: *viața e un dar...* și le-aș recomanda să mențină trează conștiința acestui fapt; doar așa pot fi iubitori și recunoscători față de tot ceea ce îi înconjoară.

Krista :)

Ajánlók

Cassandra Clare: Éjfél kísasszony
„Amíg él a szeretet és az emlék, addig igazából nincs halál. (...)
Senki sem tökéletes, (...) de vannak, akik
tökéletesek egymás számára.”

Egy olyan világban, ahol kisgyerekként árnyvadászt nevelnek belőled, és te szereted is azt, hogy minden nap szörnyekre vadászol, mert a világ tele van velük, egy parabatai az egyik legjobb dolog, ami csak történhet veled. A parabatai több, mint egy testvér, a parabatai egy olyan személy, aki mindig melletted áll, veled harcol, fedez, átérzi a boldogságodat és ugyanakkor a fájdalmaidat is.

Emma Carstairs egy harcos, aki kiskora óta azon a kérdésen gyötri magát, hogy mi történt a szüleivel, ki ölte meg őket valójában, mert amit mondtak neki, azt nem hitte el. Az ő parabataija, Julian Blackthorn, együtt harcol vele Los Angeles utcáin, ahol természetfeletti lények küzdenek egymás ellen. De mi történik, amikor rejtélyes gyilkosok hullákat hagynak maguk után? Vajon képes lesz Emma és Julian kideríteni a szándékukat két héten belül, hogy Julian visszakaphassa testvérét, és a gyilkosok ne akadjanak a nyomukra?

A könyv egy elképzelhetetlen világot ír le az olvasóinak, amelyben szinte minden lehetséges. Van benne akció, szerelem, feszültség és izgalom. Ezt a könyvet leginkább azoknak ajánlom, akik szeretik a természetfeletti történeteket.

B.Bea :D

Színház

Az öreg hölgy látogatása

Mit csinálnál, ha egy súlyos trauma miatt az utolsó megoldásokra szorulsz a túlélésért, a trauma okozója következmény nélkül megszabadul, te pedig a későbbiekben multimilliárdossá válsz, de nem tudod elfelejteni gyermekkorod rossz emlékeit? Claire így csinálta...

A főszereplő, Claire Zachanassian, gyermekkori traumájának képtelen feledést adni, így visszatér az amúgy sem annyira gazdag szülővároskájába. A város népe tudta, hogy mennyire gazdag lett a hölgy, illetve mennyire feltornázta magát a ranglistán. Az emberek úgy döntenek, hogy bevetik a volt szeretőt, hogy időt töltsön Claire-rel, és győzze meg őt, hogy támogassa a falut. A traumáról szó sincs az elején, így fordulatként ér mindenkit, amikor a hölgy elárulja visszatérésének igazi okát, és csak akkor támogatja a várost két milliárd angol fonttal, hogy ha a trauma okozója meghal. A város eleinte felháborodik, de lassan a nő kezében lesz a lakosok szabadakarata. Az okozó sem minősül egy rossz embernek, így kérdéses marad, hogy mi lesz a történet végkifejlete.

Egyetlen gondnak az számít, hogy az előadás egy vásárhelyi klasszikus darab, amelyen el is lehet érzékenyülni, és ki is pihenheted magad. Ha véletlenül arra tart utatok, és lehetőségetek van ezt megnézni, egy más színházban is kulturálódni, szeretettel ajánlom nektek ezt a darabot, melyben egy itt végzett diákunk is szerepel! ☺

Metzi

A szépség és a szörnyeteg

„True that he's no Prince Charming, but there's something in him that I simply didn't see.” (Belle)

Egy Disney-klasszikus..., csak egy kicsit megújítva. A Disney 2017-ben úgy gondolta, hogy már nagyon régen jelent meg ez az animációs film, és szüksége lenne egy kis újításra. Gondolom mindenki ismeri a történetet, de ha nem, akkor gyorsan elmondom.

Belle (Emma Watson) egy kis francia faluban él az apjával (Kevin Klein), ahol mindig és minden nap ugyanaz történik, legalábbis Belle szerint. Azon kívül, hogy Belle egy kalandra vágyó lány, még olvasni is nagyon szeret a hercegekről és a tipikus szerelemes storykról. Ott van Gaston (Luke Evans), a falu legszebb és legbátrabb férfi, aki szeretné Belle-t feleségül venni, de a lány teljesen elutasítja minden alkalommal, ugyanis szerinte Gaston csak egy nagyképű férfi, aki soha nem fogadná el őt olyannak, amilyen. A színésznő szerint „Belle is courageous, assertive and intelligent; she has a desire to explore and the guts to stand up to jerks like Gaston.” Mikor Belle apja eltűnik, a lány keresésére indul. Meg is találja egy elhagyatott kastélyban, amiről kiderül, hogy egy szörnyeteg (Dan Stevens) uralja. Ahhoz, hogy apját megmentse, Belle a szörnyeteggel kell maradjon. Ezek után Belle és a szörnyeteg nagyon közel kerülnek egymáshoz; talán Belle lesz az, aki megtöri az átkot a szörnyeteg felett...

Engem ennek a filmnek nem a története ragadott meg, hanem az, ahogyan ezt az egészet életre keltették és megvalósították. Aki szereti a mesés szép dolgokat, vagy egyszerűen egy klasszikus Disney-filmre vágyik, ez tökéletes választás lenne. Egy romantikus, de egyben vicces film, gyönyörű részletekkel.

A kedvenc idézeteimmel fejezném be az ajánlót: „I want adventure in the great wide somewhere, I want it more than I can tell... And for once it might be grand to have someone understand, I want so much more than they've got planned” (Belle)

„Think of the one thing that you've always wanted. See it in your mind's eye and feel it in your heart.”

Krisztina ♡

SOROZAT

Legends of Tomorrow

„In the future my friends may not be heroes, but if we succeed they'll be remembered as Legends.”

Rip Hunter családja 2166-ban meg lett gyilkolva Vandal Savage keze által. Ezért Rip összeállított egy időutazó csapatot, amelynek elsődleges célja a gyilkos megállítása volt, de később mindez megváltozik. A brigád olyan személyekből áll, akik különleges adottságokkal, lehetetlen képességekkel rendelkeznek.

A csapat az időutazás előnyeivel próbálja legyőzni az ellenséget, de nem ők az egyetlenek, akik ismerik ezt a fogalmat, így kissé hátrányba kerülnek. Arról híresek ezek a legendás emberek, hogy semmilyen körülmények között nem adják fel a harcot – a sok veszteség ellenére sem –, s ez vezeti győzelemre őket. Így alakul ki a csapatból egy család. Az Idő Mesterek sem jelentettek jót számukra, úgy ahogy Damien Darhk és Eobard Thawne sem könnyítette dolgukat a harcban, viszont ott van nekik a robot, Gideon, az időutazó gép „agya”, akit már szinte a család tagjának tekintenek.

Nem kizárt, hogy a szereplők ismerősek neked, hiszen Rip Hunter a csapatot két másik sorozatból szedte össze: az Arrow-ból (pl. Sara Lance, Ray Palmer) és a The Flash-ből (pl. Martin Stein, Leonard Snart, Mick Rory). Talán neked is hiányoznak ezek a szereplők, de ne aggódj, nem tűntek el, csak még egy fergeteges sorozatot alakítanak.

G. Bea

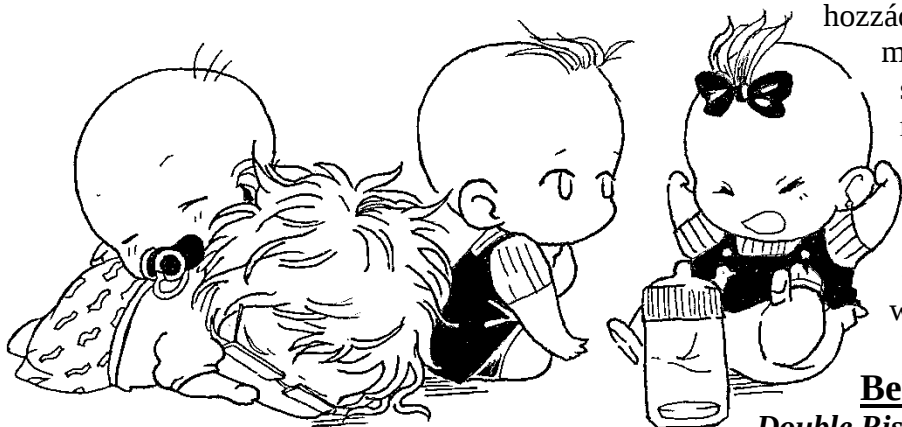

FESZTIVÁL

Vége megérkezett a várva várt nyár is. Ha őszinték akarunk lenni magunkkal, az utolsó pár hét sem volt valami nagy erőfeszítés. Mondjuk úgy, hogy ráhangolódtunk a vakációra, amolyan „elővakációzásnak” nevezhető (Köszönjük a Minisztériumnak.).

Köztudottan, a nyár a fesztiválok időszaka. Annyi van, hogy egyszerűen nem tudod mérlegelni, hogy melyikre menj, és melyikre nem. De bármelyikre is mész, jó szórakozást kívánok Neked és azoknak, akik

hozzád társulnak. Aki még nem döntötte el merre, mire és hova, itt egy pár fesztivál, amiről én is sokat hallottam, talán még te is. Remélem rátalálsz „az igazira”. ☺ (Amit róluk írva találsz, azt az oldalukon is megleled, hisz az az igazi.) Ha kíváncsi vagy, pötyögtesd be a „gugliba” azt a fesztivált, akinek előadói elnyerték a tetszésed, és látogass el a weboldalukra.

Belföldi:

Double Rise: június 29. – július 2.

Azon kívül, hogy a fesztivál hangulatáért számos koncerten kívüli program is felel, egy szép, magyar előadókkal teli fellépőlistával büszkélkedhetnek: *Quimby, Csík Zenekar, ByeAlex és a Slepp, The Biebers, Hiperkarma, Kowalsky meg a Vega* stb. A helyszín lenyűgöző, hisz Torockó a fesztivál székhelye.

VIBE: július 6 – 9.

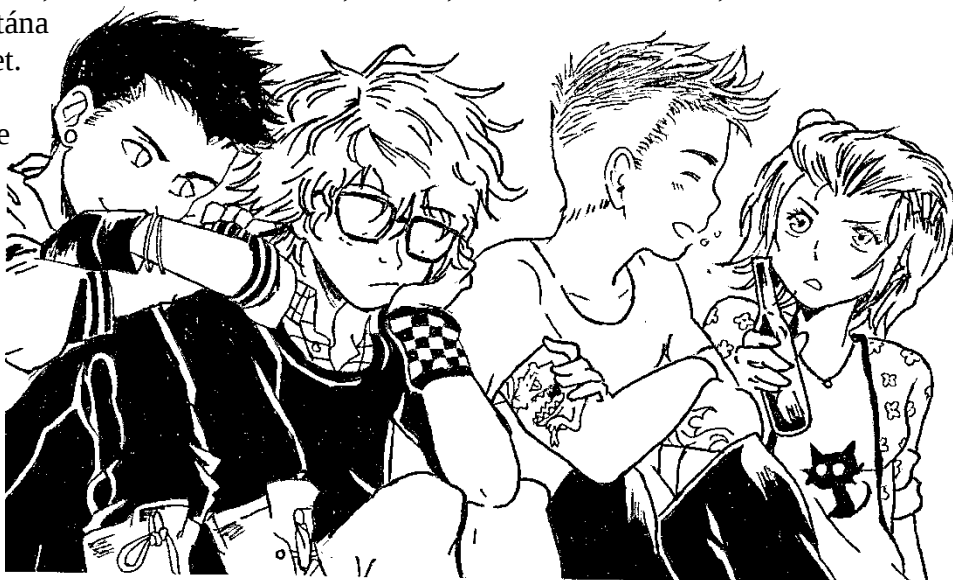
Én is ott leszek, és még sokan mások, akiket te is ismersz, vagy megismerhetsz. Marosvásárhelyen, a Maros-parton sátorozunk majd ezen a négy napon. Részt veszünk a fergeteges bulikon, amelyek hangulatáért a következő együttesek felelnek: *Borgore, Pendulum, WellHello, AKPH, Kelemen Kabátban*, és sokan mások. Csak Facebook-oldaluk van; ha utána szeretnél nézni, keresd a VIBE eventet.

Neversea: július 7 – 9.

A nyár közepén mi lehetne jobb, mint kedvenc előadód hallgatni a tengerparton? Ez a fesztivál ezt a lehetőséget is elhozta neked, hisz Konstancán lesz megszervezve. A line-up nagyjából megegyezik az Untoldéval, mivel tulajdonképpen az Untold szervező csapata felel a Neversea fesztiválért is.

Electric Castle: július 12 – 16.

Románia egyik legnagyobb fesztiválja, amely 5. alkalommal kerül megszervezésre a Kolozsvár mellett található Bánffy-kastély területén. Mondhatni, ez Románia rezidens fesztiválja, amelyiknél talán már csak egy nagyobb. Sikeres előadók kerülnek fel a nagyszínpadra, mint például: *deadmau5, Franz Ferdinand, Zedd, alt-J, Duke Dumont, Noisia, Architects, Subcarpați, Șuie Paparude* stb. Minden zenei stílusra rálelhetsz, ami szívednek és lelkednek megnyugvást hoz. További információért látogass el a weboldalukra!

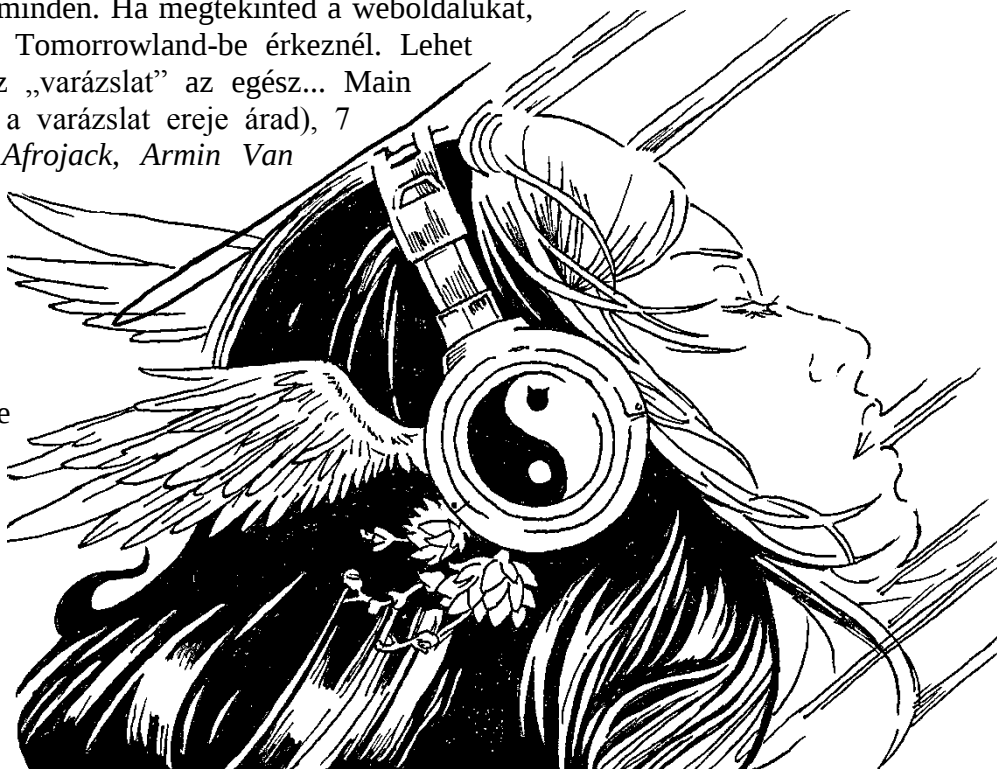
Tusványos: július 18 – 23.

Gondolom erről is hallottál már. Teljes mértékben magyar fesztivál, ami már évek óta vonzza a fiatalokat és középkorúakat egyaránt. Olykor felbukkannak idős párok is, akik nem ítélik el annyira a mai fiatalságot. Nagyszínpadon fellépnek: *Magna Cum Laude*, *Balkan Fanatik*. Weboldalukon több információval is szolgálnak.

Untold: augusztus 3 – 6. (Kolozsvár)

„The world capital of night and magic.” Egyetlen szó jut eszembe róla: óriási. Minden szempontból. Tömeg, zene, helyiség, hangulat, minden. Ha megtekinted a weboldalukat, az az érzésed, mintha egy mini Tomorrowland-be érkeznél. Lehet unikornisokkal is találkozol, hisz „varázslat” az egész... Main Stage (az az a fő attrakció, ahol a varázslat ereje árad), 7 csillag, ahogyan nevezik őket: *Afrojack*, *Armin Van Buuren*, *Axwell & Ingrosso*, *Dimitri Vegas & Like Mike*, *Hardwell*, *Martin Garrix*, *Steve Aoki*. Mellettük pedig rengeteg más kis csillag is felsorakozik.

Sok más fesztivál is ide sorolható, mint például a Music Travel Festival (Temesvár), Gărâna Jazz Festival (Gărâna), Summer Well (Bufta) vagy Airfield Festival (Szeben).

Külföldi:**Creamfields: augusztus 24 – 27. (Daresbury, UK)**

Világhírű előadók, akik tulajdonképpen hozzánk is ellátogattak: *Calvin Harris*, *Avicii*, *Martin Garrix*, *Dimitri Vegas & Like Mike*. Bízd Angliára a jó hangulatot! ☺

Sziget: augusztus 9 – 16. (Budapest, HU)

Mit szólna ahhoz, hogy nyolc napot egy szigeten tölts? Közben hallgathatod azt a zenét, amit lelkiállapotod éppen diktál? Egy teljesen független területen, idegenekkel s barátaiddal körülvéve, elveszhetsz a zenében és ebben a világban, Európa egyik legnagyobb fesztiválján. Idei headlinerok: *Muse*, *Rihanna* és *David Guetta*.

EXIT: július 6 – 9. (Novi Sad, SRB)

Ha egy igazán nagy élményre vágysz, utazással és a teljes „fesztiválos csomaggal”, akkor ne habozz! Közel is van, előadók mások, mint amit előtte felsoroltam, stílusa is más: hangulatában nem fogsz csalódni. Élőben hallhatod: *Ellie Goulding*, *Bastille*, *The Prodigy*, és úgy látszik, az idei nagy kedvenceket *Dimitri Vegas & Like Mike*-ot.

Balaton Sound: július 5 – 9. (Zamárdi, HU)

2015-ben 3. legjobbnak szavazták meg a Festicket Fesztiválon, az Electronic/Dance kategórián belül. A Balaton mellett az a négy nap seperc alatt el fog telni, pláne, ha élvezni fogod az ott töltött időt (kém, bulizást). *Kygo*, *Hardwell*, *Robin Schulz* és *Blasterjaxx* mutatják be képességüket a nagy színpadon.

Tomorrowland: július 21 – 23.; július 28 – 30. (Boom, BE)

Kétségtől, határozottan kijelentve a világ legnagyobb elektronikus zenei fesztiválja. A show, amelyben részesíti az embereket, évek óta elvarázsolja őket és egy olyan világba zárja be, amit csak ők, ott együtt tapasztalhatnak meg: a fények, összhangban a zenével, a DJ-k, a közönséggel. A kommunikáció lehetetlen a hangos zene miatt, de valahogy mégis kommunikálnak. A fesztivál főbb előadói ugyanazok, mint az eddigi nagy fesztiváloknál felsoroltak: *deadmau5 & Eric Prydz*, *Axwell & Ingrosso*, *Dimitri Vegas & Like Mike*, *Martin Garrix* stb.

Silvi

Olvas but Goldves

Bevallom, van úgy, hogy valamilyen véletlen folytán, kezembe kerül egy régi *Juventus*. Nyilván lapozgatni kezdem, s hirtelen rajtakapom magam, hogy azon csodálkozom, mennyire más egy olyan számot olvasni, amelyben számomra teljesen idegen, vagy talán éppen csak fül mellett elhangzott nevek állnak a cikkek alatt. Mégis úgy vélem, ez az, ami izgalmassá és élvezetessé teszi az „Ős Juvik” olvasását. S ha már ennyire benne vagyunk a múltban, illetve az aranykorukat már megélt írók olvasásában, a következőkben Pintér Jenő, iskolánk volt diákja, 2013/2014-es tanévben megjelent gondolatait olvashatod, amely nem másról, mint a közelmúltról szól.

A múltban élsz!

„A múlt alatt most nem a történelemre gondolok, nem is a tegnapi eseményekre, hanem arra, amit a legtöbb ember a jelennek érez. Szigorúan véve, nem észlelhetjük a körülöttünk történő dolgokat azonnal. Ennek oka az, hogy időre van szükség ahhoz, hogy az információ a testünk receptoraitól elérjen az agyunkig, és ahhoz is, hogy az

De honnan tudhatjuk, hogy egyáltalán az, amit az agyunk felfog, az a valóság? Ez lehet, hogy furán hangzik, de elég nehéz rá válaszolni. Be lehet-e bizonyítani, hogy az iskola, vagy a barátaid vagy ez a diáklap tény-e? létezik-e a fejedén kívül? Nem. Minden információ, amit az ember érzékel végeredményben az agyában dolgozódik fel... egyedül vagyunk az agyunkban. Minden, amit látsz, azt az agyad hozza létre.

Azt a hitet, hogy egyedül te létezel, és minden más, az emberek körülötte, a Föld, az univerzum csak az agyad szülötte, szolipszizmusnak nevezzük. Nincs módja egy szolipszikus embert meggyőzni arról, hogy bármi más létezik körülötte.

Ha már rövidke időkről volt szó, akkor a modern fizikának vannak érdekes következményei. Mivel okos emberek vagyunk, és már több, mint egy évszázada ismerjük a relativitáselméletet, tudhatjuk, hogy az idő múlása nem abszolút, hanem relatív. Minél gyorsabban mozog valaki, az ő rendszerében az idő annál jobban lelassul. Például, ha megkerülsz egy 400 méter kerületű tömbházat kb. 5 km/órás sebességgel, 3 fémtőszekundummal fiatalabb leszel, mint a barátod, aki a házban maradt. Ez egy rendkívül kicsi szám, de nagy sebességeknél a törvény drasztikus változásokat okozhat. Ugyanez a helyzet a gravitációval, aminek a hatására az idő szintén lelassul. Tehát szigorúan véve, ha valaki feláll egy percre, akkor a lába 10 fémtőszekundummal kevesebbet fog öregedni, mint a feje. Egy jobb példa erre a Föld körül keringő műholdak, amikre sokkal kevésbé hat a Föld gravitációs ereje, emiatt a műholdak órái jelentősen gyorsabban telnek, mint a Földi órák, emiatt rendszeresen szinkronizálni kell őket.

És ne feledjétek, hogy ennek a cikknek az olvasását már 80 milliszekunduma befejeztétek.”

S. Timi

agyunk feldolgozza ezeket az információkat. Kísérletekkel bebizonyították, hogy az, amit mi jelennek érzékelünk, valójában már megtörtént 80 milliszekundummal ezelőtt. Mármint, lehet, hogy 80 milliszekundum nem tűnik soknak, de elég félelmetes a gondolat, hogy az agyunk nem képes a jelent felfogni, csupán a múltat. Tulajdonképpen minél magasabb valaki, annál tovább tart az impulzusoknak elérni az érzékelési helyüktől az agyunkig, tehát gyakorlatilag annál inkább a múltban él.

Nyomok

Egyesek történelembe vésik neveiket, mások pedig jelentéktelennek tűnnek, észre sem veszik őket, csak szavazáskor válnak fontossá egyes pártoknak, amelyek minden egyes szavazatért jól meg kell küzdenek. Miért „tűnnek”, vagy miért jelentéktelenek? Mitől lesznek többek a híresebb emberek?

Sokszor szabadidőmben, amikor például a kórház fehér falait kell bámulnom, mert eltart, amíg egy darab papírost megkapok, vagy amikor nincs jobb dolgom, mint az élet „nagy kérdéseire” keresni a válaszokat, addig, amíg rájövök, hogy nem a keresés a lényeg, hanem a pillanatnyi élés, gondolkodni szoktam. Igen. Lehet, hogy meglepő, de néha gondolkodni is szoktam, mint (állítólag) minden más ember. Jelenleg az a kérdés merült fel bennem, hogy miért is van az, hogy egyesek sikerrel járnak, beilleszkednek, míg mások elvesznek a sokaságban, a tömegben.

Mindenki megírja saját történelmét, átél dolgokat, érez.

Legtöbb jelentéktelen ember azért marad szerintem ilyen szinten, mert egyszerűen nem érdekli az, hogy mi a szociális státusza. Képzeljétek el, hogy milyen klassz, hogy ha már egyáltalán nem függsz attól, hogy hogyan is néznek rád az emberek, vagy legalább kevesebb mértékben. Egyesek észrevesznek, a kevés kapcsolatot, amid van, az komoly és megbízható, és ami a legfontosabb, hogy nem is kell megjárj magad minden emberrel, nem kell ezer arcot cserélni helyezettől függően. Ezek az emberek általában különlegesebbek, sőt, van, hogy ezek beleírják magukat a történelembe; igazán sok csendes, észrevétlen ember hagy nyomot..., csak miután egy temetőbe

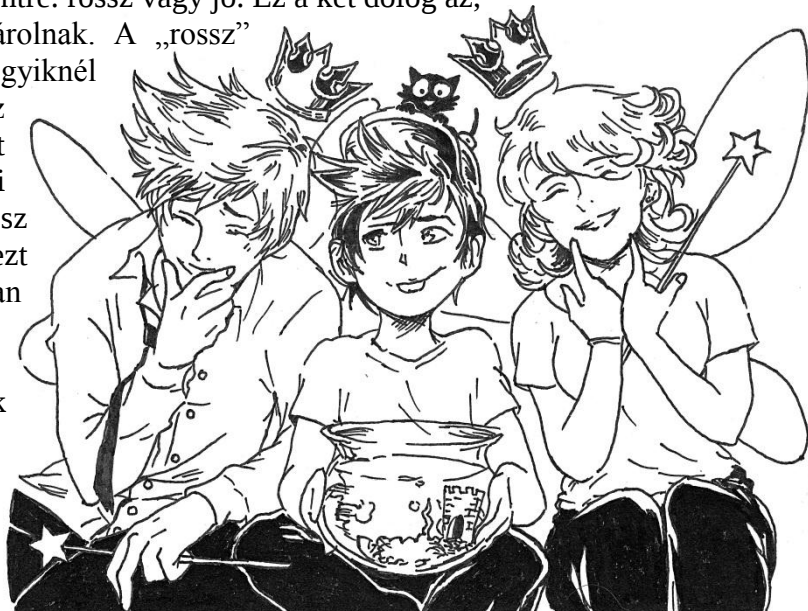
köt ki; illetve sok beilleszkedő ember nem hagy maga után sokat, pontosan azért, mert nem különb a többinél.

Két különböző módja van annak, hogy a történelembe beírjuk magunkat, vonatkozhat ez globális-, országos-, regionális-, vagy akár ismerettség szintre: rossz vagy jó. Ez a két dolog az, ami szerint az emberek egy dobozkában eltárolnak. A „rossz” dobozka és a „jó” dobozka. Hogyha az egyiknél

kiemelkedő szintre érsz, megmaradsz az emberek emlékezetében (pl. Hitler). Itt viszont az a fontos, hogy tudatos, vagy tudatalatti módon csinálod ezt, azaz tudatosan csinálsz valamit, hogy tartsanak észben, vagy amúgy is ezt tennéd. A másik tényező pedig az, hogy hogyan ismernek téged az emberek, illetve az, hogy mi a perspektívájuk, hogyan látják át a helyzetet, igazán rossz, vagy jó cselekmény-sorozatnak tekintik a léted.

Lényegében itt filozofálok egy olyan dologról, amin én sem tudok következtetésre jutni. A szociálisabb embereket könnyebben észbetartjuk, illetve rengeteg apró tényezőtől függ, hogy hogyan adja el magát egy ember, hogy emlékezetessé váljon, hisz ahogy egy idézet is állítja:

„Azt mondják, hogy kétszer halsz meg. Először akkor, mikor már nem lélegzel, másodjára pedig akkor, amikor valaki utoljára mondja ki a neved.” (Banksy)

Metzi

Megfogalmazás kérdése

Biztosan ismered azt, amikor valaki egy olyan mondást, tanácsot, bölcsességet mond neked, ami neked nem tetszik. Ilyenkor kicsit kioktatva érezzük magunkat. Ez sokszor fordul elő a szülőkkal való beszélgetések során. Az egyik olyan mondás, amit én nagyon sokat hallok és kifejezetten utálok, az az, hogy „Máson nem változtathatsz, csak magadon”.

Ezt főleg olyankor hallom, amikor elpanaszolom valakinek, hogy egy bizonyos személy megbántott, vagy neki most nem helyesek a nézetei. Utálok. De sajnós igaz. Valahogy mindig azt érzem ilyenkor, hogy fáj elfogadni az igazságot. Érezted már ezt te is?

Bármennyire is fáj, igaz. Sajnós másokon nem változtathatok, csak magamon. De akkor ez most azt jelenti, hogy amikor valakinek nem pártolom a viselkedését, akkor változzak meg? Érjem el, hogy helyesnek véljem azt, amit mondott, vagy csinált? Nem hinném, hiszen azzal elnyomnám a személyiséget. Úgy kell változtassak, hogy ne változzak...? Néha érzem, hogy bonyolultak a leírt gondolataim, de ezen én sem tudok kiigazodni. Hogy változzon meg valaki anélkül, hogy megváltozzon? Szerintem sehogy! Talán nem is ez a helyes megfogalmazás. Valószínűleg arra értik a megváltozást, hogy szűrjünk. Szűrjük ki a hasznosat és a pozitívát, és csak azt engedjük be magunkba. És akkor itt jön a másik általam utált mondás

„Ne halld meg csak a pozitív kritikát. A rosszindulatú beszólásokat ne halld meg!”. Ez kb. egyenlő a

lehetetlennel. Hogy ne halljak meg valamit, amikor van fülem? Valószínű, hogy itt is a megfogalmazással van a probléma. Inkább azt kéne mondani, hogy ne érdekeljenek a rosszindulatú megjegyzések.

Ez a kettő párban jár. S bármennyire is nehéz, meg kell próbálni szűrni, és csak azzal foglalkozni, ami fontos. Hiszen ha minden apró butasággal, beszólással, rosszindulatú megjegyzéssel törődnénk, akkor lemaradnánk az élet megannyi boldogító pillanatáról. Olyan sok jó és boldogító pillanat, tett, szó, helyzet van a világban, hogy nem éri meg az olyannal foglalkozni, ami más, hisz az idő rövid, amíg ezeket a világi dolgokat megéljük. Akkor meg miért pont a rosszat látjuk meg mindenben?

Összemosódnak napjaink

Összemosódnak napjaink,
Kitágul az egy perc, a pupillád,
Szemed szeded fel a földről,
Kopott sarkad lángoló haragra tör;
Török, ami csak törni tud,
Empátia már csak ölni tud,
Megutáltatjuk magunkkal
magunkat tükörbe nézve
egy pillanat, pillantás,
1000 hiba jut eszedbe:
az egód elhervad.

Megváltozol, mondd,
nyugi, mondtam én is,
de nem kell megváltoznod,
nem kell a „copy-fetish”,
hogy olyan légy, mint a többi:
Kínában gyártott agymosott liba.
Nézel a múltba, meg keményen tervezel,
Mély gödröket ásol, örvényben evezel,
Várod a változást, s elhiszed, hogy ott lesz,
de az élet ciklusa téged is elkap,
Hisz mit csináltál tegnap?
Vártad a holnapot.

Metzi

Zurzi

Mi is történt azon a napon?

Jelen voltunk a helyszínen az erdőben, ahol éppen letartóztatták Mr. Farkast gyilkossági kísérlet komoly gyanújával. Az áldozatokat, Piroskát és nagymamáját nemrég mentették ki Mr. Farkas hasából. A megmentő, a helyi vadász, jelen volt velünk a helyszínen, és hajlandó volt válaszolni pár kérdésünkre:

– Honnan tudott a bajban levő áldozatokról?

– Éppen egy vaddisznót követtem, amikor elhaladtam a nagymama háza mellet és hangos horkolást halottam. Rögtön gyanút fogtam, mivel a nagymama sosem horkolt ilyen hangosan. Be akartam menni a házba, mert az ajtó nyitva volt. Kopogtam, és amikor nem kaptam választ, behatoltam. Bementem a nagymama szobájába és rögtön észrevettem, hogy az ágyban nem a nagymama fekszik, hanem egy farkas.

– Hogyan mentette meg az áldozatokat?

– Felkaptam a nagymama szabóollóját és habozás nélkül felvágtam a farkas hasát.

– Mivel észrevette, hogy gyilkossági kísérlet történt, miért nem folyamodott erőszakhoz a megmentés során, hiszen maga vadász?!

– Nem tartottam helyesnek azt, hogy ilyen könnyen megússzon egy ilyen kegyetlen tettet. A halál túl kegyelmes sors lett volna neki. Azt akartam, hogy megfizessen a tetteiért.

– Köszönöm szépen a türelmét.

A helyszínen jelen volt egy tanú is, aki látta a megmentési akciót. Ő volt az, aki értesítette a hatóságokat. Ő is válaszolt néhány kérdésünkre:

– Nyuszika, elmondaná az erdő lakóinak, hogy az ön szemszögéből, hogyan

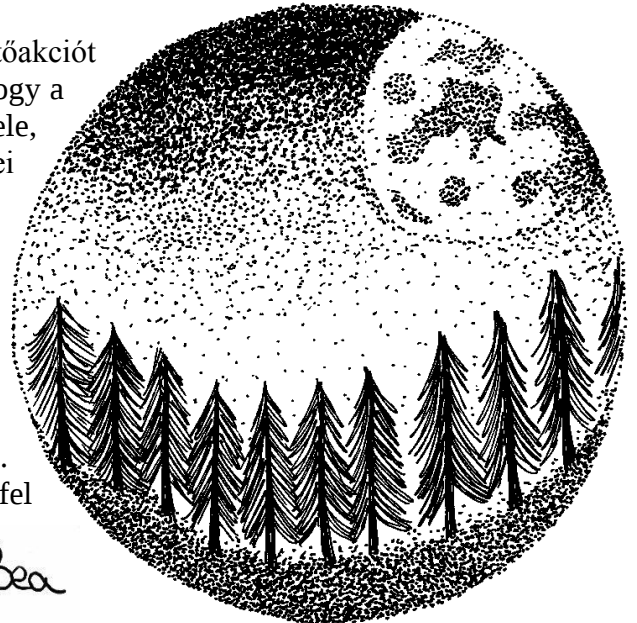
történtek az események?

– Én csak akkor voltam jelen, amikor a vadász éppen a mentőakciót végezte. Nagyon sokkoló látvány volt. Én annak voltam híve, hogy a farkas ártatlan, és a vadász csak kegyetlenségből bánt úgy vele, hiszen a vadász már annyi barátot vett el tőlem és az erdei közösségtől. Ezután lettem tanúja annak, hogy a nagymama és Piroska a farkas hasában voltak. Nagyot csalódtam a farkasban, és ezt elmondhatom az egész lakosság nevében. Látva a történeteket, rögtön értesítettem a hatóságokat.

– Nagyon jól tette, hogy értesítette a rendőröket. Köszönjük a közreműködést!

Piroskát és a nagymamát nem érte semmi súlyos fizikai károsodás (a pszichikairól inkább ne is beszéljünk). Átszállították őket a kórházba és az orvosok szerint teljesen fel fognak épülni.

B.Bea :D & G.Bea

Az étteremben a pincér a vendég asztalánál szervírozza a halételt. Egy-két perc után a vendég így szól a pincérhez:

– De uram, ennek a halnak pálinkaszaga van!

A pincér pár lépést hátralép, majd megkérdezi:

– Még most is, uram?

Hólabda

Horváth Kinga kérdezi Benedek Márktól:

– Utaznál egy úrhajón?

– Igen, utaznék.

Benedek Márk kérdezi Oláh Dávidtól:

– Ha vacsorázhatnál bárkivel a világon, ki lenne az?

– Jennifer Lopez és Shakira.

Oláh Dávid kérdezi Magyarai Cristophertől:

– Miért ilyen gyenge az Arsenal?

– WENGER OUT!

Magyarai Cristopher kérdezi Almássy Esztitől:

– Miért van repülő módon a telefonod?

– Hogy ne mind zaklass!

Almássy Eszti kérdezi Serb Dávidtól:

– Milyen állatot tartanál otthon, ha bármilyet szabadna?

– Majmot. Garantálom, hogy a majom lenne.

Serb Dávid kérdezi Fazakas Benczétől:

– Ha el tudnál utazni bárhova, hova mennél?

– Egy békés, növénydús helyre, például Hollandia.

Fazakas Bencze kérdezi Fodor Zsuzsától:

– Te befogadnád Csiguszt?

– Természetesen, és hogy még otthonosabb legyen, beköltöznék egy ananászba.

Fodor Zsuzsi kérdezi Horváth Brigittól:

– Hogy van Garfield?

– Jól, most eszi a harmadik lasagne adagját.

Horváth Brigi kérdezi Cosa Roxitól:

– Vettem neked egy élő pandát, hozzam ide?

– Igen, szeretném ha itt lenne velem órák közben.

Cosa Roxi kérdezi Máté Dávidtól:

– Mit ennék most szívesen?

– Almáspitét.

Máté Dávid kérdezi Szűcs Edutól:

– Ha bármilyen kocsid lehetne, melyik lenne az?

– Subaru.

Szűcs Edu kérdezi Horváth Kingától:

– Neked tetszik a Plutó?

– Igen, de inkább a Mars vagy a Neptunusz.

Kinga

Király (nem) lenni

Minden ember életében akadnak olyan feladatok, amelyeket határidőre kell elvégeznie. Van olyan, aki akár naponta is, van aki hetente, havonta összefut egy-egy ilyen feladattal. Akár saját akaratából vállalta el, akár rásózták, valahogy mindig ezeknél a lépéseknél köt ki a szorgalmas „dolgozó”:

1. A feladat elvállalásával eldönti, hogy úgy fogja elvégezni a munkáját, hogy mindenki büszke legyen rá. Tökéletesnek nyilvánítják, bekerül a hírekbe, világsztár lesz, királlyá koronázzák, és a világ összes élőlénye meghajol előtte.

2. Amikor akad egy olyan pillanat, hogy elvégezheti feladatát, diszkréten elhalassza a következő ilyen alkalomra.

3. Leül kávézni/ sorozatozni/ olvasni/ elmegy egy buliba/ végigsétál a kínai nagy falon/ megfesti a Mona Lisa-t, aztán eszik/ megtanul repülni.

4. Az utóbbi kettőt megismételi néhányszor.

5. Rájön arra, hogy a határidő napja van.

6. Pánikol.

7. Hogy megnyugtassa magát, azt állítja, hogy nem volt ihlete, és ez az egyetlen ok, amiért még sehogy sem áll (csak lábon).

8. Leül elvégezni a munkáját és rájön, hogy ha vette volna a fáradságot, igenis lett volna ihlete. De neeem, mert van idő.

9. Ez a gondolat felemészti belülről, depressziós lesz, és a halálát kívánja.

10. A 9-es pont soha nem történik meg. Remélhetőleg.

11. Elvégzi feladatát és büszke magára.

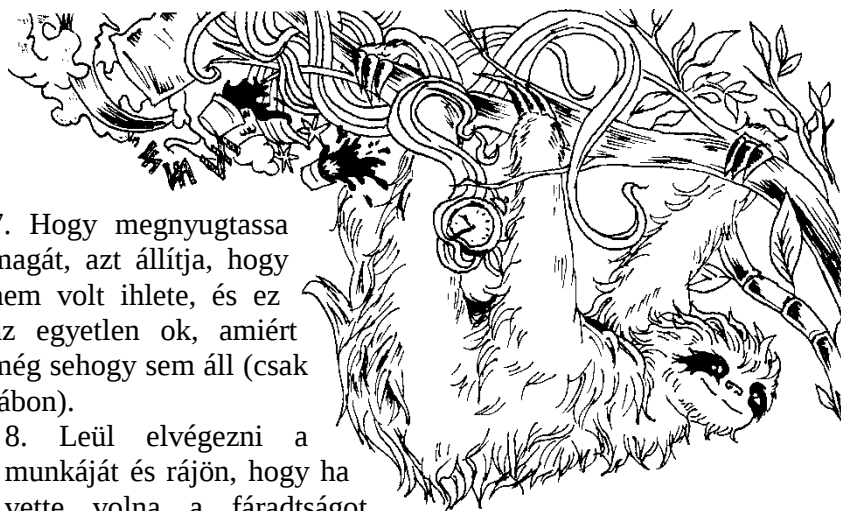
12. Bemutatja a munkáját.

13. Magán kívül senki nem büszke rá, de azért biztos hálások, hogy megvan (akkor is, ha egy kis kés(éssel)).

14. Nem nyilvánítják tökéletesnek, nem kerül hírekbe, nem lesz világsztár, nem koronázzák királlyá, és senki nem fog meghajolni előtte, mert amúgy mindig ő kell lehajoljon, ha valaki elejt valamit, mert vannak felettesei.

15. Elolvassa az év legrosszabb poénjait 15 pontban, mert a 14 az nem néz ki jól. És tapsol.

Nekünk, iskolásoknak, szerencsére itt a nyár, úgyhogy nem lesz már miért aggódni – csak a háziolvasmányokért – úgy 10 pislogás idejéig, mert annyinak tűnik a nyár: tele fesztiválokkal, táborokkal, utazással, barátokkal, bulikkal, örült emlékekkel...

G. Bea

Körmese

Kedves Olvasó! Ez nem az első, illetve nem az utolsó „Körmese” cím alatt megjelenő történetünk, ezért bizonyára tudod, hogy az írás mindig élesen elkerül bármilyen normalitásra vonatkozó tényt!

Honnan indult és hova jutott?

Valamikor a távoli jövőben, az egyik jövőbeli jégkorszak után ismét beköszöntött a világra a nyár és a meleg idő. Mindenki örült, kivéve a gonosz jégkirálynő, aki azon volt, hogy visszahozza a telet és a fagyot. A tél volt számára a legcsodálatosabb dolog az egész világon, ugyanis olyankor igazán saját maga lehetett, az, aki embereket fagyaszt meg és megeszi őket, mint a fagyit.

Így hát az emberölő, gyilkos mókus úgy döntött, hogy fagyiboltot nyit. A fagyiboltban lehetett kapni csokifagyit, málnafagyit és pisztáciafagyit, de az unikornis vaniliafagyit szeretett volna enni, és mivel nem volt, beperelte a fagyibolt tulajdonosát. A bíróságon az unikornis nyerte meg a pert, ezért kapott egy nagyon nagy kártérítést: fagyit egy egész évre és egy rakás pénzt, de nem tudta, hogy mit kezdjen vele. A nyert pénzből megalakította a fagyievők pártját, és pár éven belül elnök lett belőle. Elnöki pályája teljesen mellékvágányra jutott. Mindenki ellene fordult, és az ellenség felbérelt egy gyilkost, hogy megszabaduljon tőle. Amit viszont az ellensége nem tudott, az az volt, hogy ő egy titkos nindzsa, és így sikerült megvédenie magát.

Hogy elkerüljön több ilyen támadást, úgy döntött, hogy elvonul a Himalájára, egy rejtett barlangba, ahol addig él, míg meg nem hal. Ahogy múltak az évek, egyre többet ült ott, és egyre több állatot ölt meg a túlélésért, melyeknek bundájából kabátot készített. Így jött létre Jeti.

B. Bea :D

Körkérdés

Sok minden fog Veled is, velem is, és a többiekkel is történni a nyáron. Vannak olyan dolgok, amiket az ember eltervez, lesznek viszont olyanok, amik meglepnek. De vannak olyanok is, amiket az ember csak megálmodik, csak remélheti, hogy be fognak teljesedni, úgyhogy én, kíváncsi személy lévén, megkérdeztem a lícis diákokat, hogy mi az álmuk nyárra?

M. R.: Sok party-t rendezni és szórakozni a barátaimmal.

B. S. A. E.: Barátokkal szórakozni és aludni!

P. B.: Utazni.

C. R.: Szeretnék egy igazi pandát.

G. B.: Alig lenni otthon.

A. N.: Minél többet szórakozni.

F. D.: Élni.

J. L.: Jobban élni, mint F.D.

B. B.: Minél többet lenni a barátokkal, és minél kevesebbet otthon.

N. T. S.: Az az álmom, hogy jöjjön hozzám a barátnőm Budapestről és találkozzak vele.

S. D.: Nyár végén elmondani, hogy három hetet ültem otthon összesen.

P. A.: Minél több olyan dolgot kipróbálni, amitől félek (de nem úgy, ahogy gondolod).

Gy. N.: Körbeutazni a világot, vidámparkban lenni egész nyáron.

R. H.: Guns N' Roses koncert (ami teljesülni is fog).

H. K.: Elloponi a Holdat.

Briqi :D

Aranyköpések

(német óra)

M. T.: Hogy mondják annak, hogy a szél fúj?

Diák: Magyarul?

T. A.: Which body part can you bend?

Diák1: Your mind.

T. A.: You can't bend your mind!

Diák2: Because you don't have one.

M. E.: Azt mondtam, hogy segíts neki, nem azt, hogy együtt nézzétek a szart.

Diák: Balassi Bálint imitálta a darvakat és megpróbált repülni.

B. L.: Még jó, hogy nem kapott madárinfluenzát.

Diák: Tanár úr, ön is a katolikus szektához tartozik?

N. A.: Véletlenül vagyok hülye, vagy véletlenül hülyéztél le?

N. A.: Tudom, hogy én vagyok a légkör-rontó, de nem vagyok odorizant.

N. A.: Mi segítené a tanulásod?

Diák: Feszültség csökkenése.

N. A.: Akkor földelni kell.

N. A.: Ettél a reggel?

Diák: Igen.

N. A.: És az a mínusz, amit megettél, az volt a desszert?

D. Gy.: Ugye említettem nektek, hogy lehet készíteni projektet? Tudjátok, copy+paste-vel beteszitek.

D. Gy.: Tudod, hogy mit kell csinálni, ha egy ilyen feladatot kapsz a felmérőn?

Diák: Puskázni.

(17-es felújított teremben, ahová egy okostáblát szereltek fel)

D. Gy.: Látom, ebben az osztályban csak okos dolgokkal dolgoznak, mert senki sem gondolt arra, hogy vegyen egy törlőt a buta táblának.

D. Gy.: Ez az anyag okozza a másnaposságot, ha tudjátok mi az.

Diák: Tanárnő, mikor tanulunk aranyat csinálni?

D. Gy.: Az aranyat nem csinálni kell, az aranyat keressétek.

Viky

Mindenkinek kellemes vakációt kíván a Juventus szerkesztősége!
Köszönjük, hogy figyelemmel követted az idei tanévben kiadott lapszámokat!
Jövőre jelentkezünk!

Köszönjük a Bartók Béla Alapítvány támogatását!

Főszerkesztő: Bîtoancă Diana

Főszerkesztő helyettes: Horváth Brigitta

Tördelő: Bîtoancă Diana

Olvasószerkesztők: Boros Viktória, Erdős Zoltán, Fazakas Szilvia

Grafikusok: Bîtoancă Diana, Szilágyi Gergely Géza

Szerkesztők: Bakó Beatrix, Bîtoancă Diana, Bodnár-Végh Krisztina, Boros Viktória, Fazakas Szilvia, Fodor Zsuzsanna, Gergelyfi Beáta, Györfi Krisztina, Horváth Brigitta, Horváth Kinga, Metz Norbert, Serb Tímea

Szellem(i) ir(ányí)tó: Balla Lóránt

Elérhetőség:

juventusbbel@yahoo.com

Honlap:

http://juventus.bartok.ro

„Vagy állíts meg a folyosón!”